

Arrest

nr. 323 753 van 21 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Algerijnse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 26 september 2021, dient op 23 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 6 februari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud via videoconferentie op 27 februari 2025.

1.3. Op 6 maart 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die ter kennis wordt gebracht op 6 maart 2025 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de Algerijnse nationaliteit en bent Soennitische moslim. U bent geboren op 9 april 1993 in de stad Oued Zenati gelegen in de provincie Guelma waar u woonde tot uw vertrek naar Europa. In 2016 huwde u met [L.B.] en jullie kregen samen één zontje, [A.A.S.]. Hij werd geboren op 1 juli 2021 in Oued Zenati. In 2013 begon u te werken als verkoper van bustickets.

Na uw huwelijk wilde u gaan samenwonen met uw echtgenote, maar jullie hadden geen woning. U vroeg een woning aan bij de gemeente, maar kwam op een wachtlijst terecht, waardoor u besloot om zelf twee woningen te bouwen, waarvan één bovenop het huis van uw ouders. In 2018 gaf het hoofd van de gemeente de opdracht om deze woning te vernielen omdat u geen vergunning had voor het bouwen ervan. U was kwaad en beledigde het hoofd van de gemeente. Zijn zonen, [A.] en [C.], koesterden hierdoor wrok tegenover u. In 2019 openden [A.] en [C.] eveneens een winkel waar ze bustickets begonnen te verkopen, wat volgens u oneerlijke concurrentie was. U ging langs bij het administratief kantoor van transport waar ze u wisten te vertellen dat het om een illegale winkel ging, maar dat ze niets konden doen voor u. Vervolgens ontstonden er vaak ruzies tussen u en de zonen van het hoofd van de gemeente die regelmatig uitdraaiden op vechtpartijen. Daarnaast stuurden zijn zonen ook mensen op u af die u bedreigden met de dood. In 2020 vond er opnieuw een vechtpartij plaats en werd u gearresteerd door de politie en opgesloten in de gevangenis. Na twee maanden verscheen u voor de rechtbank en werd u vrijgelaten. Na uw vrijlating kreeg u opnieuw problemen met [A.] en [C.] en werd u opnieuw bedreigd. Uiteindelijk besloot u om naar Oran te reizen en van daaruit Algerije te verlaten. In maart 2021 reisde u naar Spanje waar u waar u 4 à 5 maanden verbleef. Daarna reisde u naar Frankrijk waar u 3 maanden verbleef en vervolgens reisde u door naar België. U kwam eind 2021 aan in België.

Na uw vertrek uit Algerije ontving uw echtgenote een document waarin stond dat u veroordeeld was voor moord en diefstal en werd zij meegenomen voor verhoor door de Algerijnse politie.

Twee tot tweeënhalf jaar geleden zette uw broers uw echtgenote uit haar woning omdat ze het huis wilden verkopen, waardoor u het contact met uw broers en zussen verbrak.

Tijdens uw verblijf in België kwam u meerdere malen in aanraking met de politiediensten. Op 26 september 2021 werd u een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten en kreeg u een inreisverbod van 3 jaar. U gaf geen gevolg aan dit bevel en bleef op Belgisch grondgebied. Vervolgens ontving u 16 keer een herbevestiging van het bevel om het grondgebied te verlaten waaraan u wederom geen gevolg aan gaf. Op 9 augustus 2022 werd u door de correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal. Van 18 maart 2023 tot 17 mei 2023 werd u opgesloten in de gevangenis van Sint-Gilles. Op 6 januari 2025 kwam u opnieuw in contact met de politiediensten en werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas teneinde u van het grondgebied te verwijderen. Uw repatriëring stond gepland op 27 januari 2025 doch diende geannuleerd te worden omdat u op 23 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voor versnelde procedures.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, en het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw teruggrijping of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw algemene geloofwaardigheid is aangetast doordat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande uw identiteit, uw nationaliteit en uw geboortedatum. Tijdens politiecontroles verklaarde u steeds dat uw naam [R.M.] is en dat u geboren bent op 9 april 1994. Met betrekking tot uw nationaliteit heeft u wisselende verklaringen afgelegd: soms gaf u aan de Algerijnse nationaliteit te hebben en soms de Marokkaanse. Gevraagd naar een verklaring hiervoor antwoordde u dat uw naam en geboortedatum in Spanje foutief werden genoteerd en dat u vervolgens besloot onder deze identiteit verder te reizen (CGVS, p. 4). Deze uitleg kan echter niet geaccepteerd als verschoningsgrond voor het afleggen van leugenachtige verklaringen.

Verder valt uw gedrag niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke nood aan internationale bescherming. Een eerste element dat daaraan afbreuk doet is het laattijdig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, wat een contra-indicatie vormt voor de ernst van door u voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert nood te hebben aan internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, wat u niet hebt gedaan. De vaststelling dat u al sinds eind 2021 illegaal in België verblijft en dat u pas nadat u overgebracht werd naar een gesloten centrum op 6 januari 2025 en dit met het oog op een repatriëring naar Algerije een verzoek om internationale bescherming indient, ondermijnt in sterke mate de ernst en de geloofwaardigheid van de door u geschetste vrees. Uit uw verklaringen blijkt ook dat u met het indienen van een verzoek om internationale bescherming een gedwongen terugkeer naar Algerije tracht te verhinderen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gevraagd naar de reden waarom u in België een verzoek om internationale bescherming indiende antwoordde u namelijk dat u geen plannen had om een verzoek in te dienen, maar dat u onderschept werd door de politie en nu vreest om terug te worden gestuurd naar Algerije (Verklaringen DVZ, 28.1.2025, punt 28). Tijdens uw persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd naar de reden van uw laattijdig verzoek herhaalde u opnieuw dat u niet de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Europa, maar dat u er zich toe gedwongen voelt omdat de Belgische overheid u wil repatriëren naar Algerije (CGVS, p. 7).

Bijkomend legde u ook wijzigende verklaringen af over uw asielmotieven. Tijdens meerdere politieverhoren die plaatsvonden op 18 februari 2024, op 25 februari 2024, 7 juni 2024, 6 juli 2024, 10 augustus 2024, 4 september 2024 en 22 oktober 2024 verklaarde u telkens dat u naar België was gereisd om er te komen werken. Aangaande de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Algerije verwees u in het politieverhoor van 18 februari 2024, 7 juni 2024 en 6 juli 2024 naar economische redenen. Zo verklaarde u dat u geen financiële middelen hebt en dat u niets hebt om naar terug te keren in Algerije. Tijdens het interview dat plaatsvond op 7 januari 2025, in het gesloten centrum van Merksplas, nogmaals gepeild naar de redenen van uw verblijf in België verklaart u wederom dat u naar België bent gereisd om te komen werken. Gevraagd naar de reden waarom het voor u niet mogelijk is om terug te keren naar Algerije verklaarde u dat uw ouders overleden zijn en dat u niets meer hebt in Algerije (zie blauwe map stukken 1 en 2). Tijdens uw interview bij de DVZ dat plaatsvond op 28 januari 2025 maakt u echter een volledige bocht in uw verklaringen en brengt u de versie die hierboven als asielrelaas staat genoteerd. Geconfronteerd met uw wijzigende verklaringen aangaande uw asielmotieven gaf u hiervoor geen uitleg. U antwoordde enkel dat u bij de DVZ en het CGVS de waarheid vertelde (CGVS, p. 11 en 12).

De vaststelling dat u verschillende versies aflegde over de problemen die u in uw land van herkomst heeft ervaren ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid ervan en wijst erop dat u het CGVS in het ongewisse wilt laten over de werkelijke redenen van uw vertrek.

Aangaande de door u geschetste problemen met [A.] en [C.], de zonen van het hoofd van de gemeente, moet er vastgesteld worden dat er geen reden is om aan te nemen dat deze problemen voortkwamen uit wrok over de vermeende belediging van hun vader, nadat hij uw illegaal gebouwde huis had laten vernielen (CGVS, p. 8). Het lijkt onwaarschijnlijk dat zij louter om die reden een winkel naast die van u en uw broer hebben geopend om u financieel te schaden, aangezien dit een disproportionele reactie zou zijn.

Als het hoofd van de gemeente daadwerkelijk stappen tegen u had willen ondernemen vanwege de belediging, had hij dit naar verwachting via juridische weg gedaan, bijvoorbeeld door zijn personeel in te schakelen. Bijgevolg bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er een oorzakelijk verband zou zijn tussen uw beweerde conflict met hem en de handelsactiviteiten van zijn zonen.

Uw verklaringen overigens problemen van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard waren die als zodanig geen betrekking hebben op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u door [A.] en [C.] of hun vrienden/kennissen werd geviséerd of bedreigd omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Hoewel u stelt dat de zonen van het hoofd van de gemeente connecties hadden omwille van de functie van hun vader en mensen ingeschakelde om u te bedreigen, blijkt uit uw eigen verklaringen dat er regelmatig sprake was van wederzijdse vechtpartijen, wat erop duidt dat u zelf ook een rol zou hebben gespeeld in het ontstaan en voortbestaan van het conflict en zich op die manier ook schuldig zou hebben gemaakt aan criminele feiten (CGVS, p. 7 en 9).

Verder bent u er ook niet geslaagd aannemelijk te maken dat enkel u werd gearresteerd door de politie en twee maanden werd opgesloten in de gevangenis ten gevolge van een vechtpartij met de [A.] en [C.]. Gevraagd naar bewijsstukken aangaande uw arrestatie kan u deze niet voorleggen. Uw uitleg dat u geen toegang krijgt tot uw gerechtelijke dossier in Algerije omdat u niet ter plaatse aanwezig bent, is niet overtuigend. Het lijkt onwaarschijnlijk dat u geen enkel document zou hebben ontvangen over de ten laste gelegde feiten en uw verschijning voor de rechtbank (CGVS, p. 3 en 10).

Tot slot moet er ook nog opgemerkt worden dat u geen bescherming zou hebben gezocht bij de autoriteiten in Algerije. U verklaart namelijk dat u er bewust voor koos om uw land te verlaten in plaats van naar de politie te gaan en hun onderzoek af te wachten. U gaf aan er niet te veel over na te willen denken (CGVS, p. 11). Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte waren of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Indien de autoriteiten niet op de hoogte werden gesteld van een bepaald probleem of misdrijf, dan konden ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Verder moet er ook geconcludeerd worden dat de elementen die u aanhaalt onvoldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Daarnaast verklaart u ook nog dat u niet terug kan keren naar Algerije omdat u er beschuldigd wordt van strafrechtelijke feiten waaronder diefstal en moord, die u niet gepleegd zou hebben. Ter staving legde u een twee documenten voor: een aanmaning tot betaling voor boetes en gerechtskosten ten belope van 1500 dinar (+/€11,00) en een waarschuwing met de bedoeling u op de hoogte te stellen van inbeslagname of gevangenneming bij niet-betaling. In de aanmaning tot betaling staat genoteerd dat u op 7 november 2021 door de correctionele rechtbank straffen werden opgelegd voor volgende misdrijven: (i) misdrijf van het vormen van een criminele vereniging met als doel het voorbereiden van een misdrijf tegen personen en eigendommen (ii) misdrijf van poging tot moord met voorbedachte raden (iii) misdrijf van diefstal, recidive en het gebruik van geweld. Aangaande uw bewering dat u werd veroordeeld na uw vertrek uit Algerije en dat u om deze reden onschuldig bent moet er opgemerkt worden dat u hiermee geen bewijs levert van uw onschuld. In de door u voorgelegd documenten staat namelijk niet genoteerd wanneer de feiten zich zouden hebben afgespeeld. Evenmin blijkt uit deze stukken welke strafmaat er werd toegekend en of deze al dan niet onredelijk zou zijn voor de tenlastegelegde feiten. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u onrechtmatig werd veroordeeld en niet kan worden uitgesloten dat u Algerije simpelweg verliet met het oog op het ontlopen van uw straf. Tegelijk moet er nogmaals worden op gewezen dat het weinig geloofwaardig overkomt dat u wel zou kunnen beschikken over stukken in verband met de gerechtskosten maar niet over het vonnis of stukken met betrekking tot het proces zelf. In elk geval maakt u ook hier op geen enkele wijze aannemelijk dat het hier om meer zou gaan dan een rechtmatige strafrechtelijke vervolging, wat buiten de draagwijdte valt van de vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het

Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid 1, en 48/6, § 5, a), b), c) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat er sprake is van geweld en aantasting van zijn rechten waarvan geen afwijking mogelijk is. Hij preciseert dat hij beschuldigd wordt van strafrechtelijke feiten die hij niet gepleegd heeft. Volgens hem werden zijn handelingen niet grondig onderzocht nu het geen gewone droom is om het thuisland te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een onbekend land. Hij meent dat ieder verder onderzoek aan het licht zou brengen dat hij wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Hij meent dat er enkel rekening gehouden werd met de opmerkingen uit zijn verklaringen om zijn relaas als ongeloofwaardig te beoordelen, zonder dat er een verdere analyse werd uitgevoerd. Hij merkt nog op dat de motivering beperkt is tot het zinnetje dat hij niet aannemelijk maakt dat er een persoonlijke vrees voor vervolging is of dat hij het risico loopt op het lijden van ernstige schade.

In een tweede middel en ondergeschikt, voert verzoeker een schending aan van artikel 48/2, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), 48/6, § 1, lid 1 en 48/6, § 5, a), b), c) en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat de huidige toestand grondig geanalyseerd moet worden en dat hij uiteraard zelf geen bescherming kon krijgen bij de lokale autoriteiten. Er werd volgens hem geen rekening gehouden met alle relevante elementen en aspecten van zijn concrete situatie.

Uiterst ondergeschikt verzoekt hij de Raad om zijn dossier terug te sturen naar het CGVS.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is uit Algerije vertrokken omwille van sociale problemen (NPO, p. 7). Hij kende problemen met de zonen van het hoofd van de gemeente en hij werd beschuldigd van diefstal en moord terwijl hij in Europa was en waarmee hij niets te maken had (NPO, p. 10).

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoekers algemene geloofwaardigheid is aangetast doordat hij de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden aangaande zijn identiteit en geboortedatum;
- ii) Verzoekers gedrag valt niet in overeenstemming te brengen met een werkelijke nood aan internationale bescherming omdat (a) zijn beschermingsverzoek een laattijdig karakter heeft; (b) hij steeds verklaarde dat hij geen plannen had om een verzoek in te dienen, maar dat hij er zich nu toe gedwongen voelt omdat de Belgische overheid hem wil repatriëren naar Algerije;
- iii) Verzoeker legt wijzigende verklaringen af over zijn asielmotieven wat de geloofwaardigheid ervan sterk ondermijnt en erop wijst dat hij het CGVS in het ongewisse wil laten over de werkelijke reden van zijn vertrek nu (a) hij tijdens meerdere politieverhoren in 2024 telkens aangaf naar België te zijn gekomen om er te werken; (b) hij tijdens het interview in het gesloten centrum te Merksplas in 2025 aangaf dat hij naar België is gekomen om te werken, dat zijn ouders overleden zijn en hij er niets meer heeft; (c) hij bij de DVZ op 28 januari 2025 een volledige bocht maakt in zijn verklaringen en verwijst naar zijn problemen van sociale aard en zijn veroordeling wegens feiten die hij niet gepleegd heeft;
- iv) De door verzoeker geschetste problemen met A. en C. (a) zijn van gemeenrechtelijke en interpersoonlijke aard en hebben geen betrekking op de criteria van het Vluchtelingenverdrag en (b) verzoeker toont niet aan dat hij gearresteerd werd ten gevolge van een vechtpartij;
- v) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de autoriteiten in zijn herkomstland niet bij machte waren of onwillig zouden zijn om met betrekking tot zijn problemen op te treden en bescherming te bieden;
- vi) De door verzoeker aangehaalde elementen zijn onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd;
- vii) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij onrechtmatig veroordeeld werd en het kan niet uitgesloten worden dat hij Algerije simpelweg verlaten heeft met het oog op het ontlopen van zijn straf.

4.3.3. Voorgaande motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in de stukken van het administratief dossier, waardoor zij integraal overeind blijven. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om voormelde motieven en op grond waarvan terecht wordt besloten dat er geen nood is aan internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe

om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en zijn eventuele vervolgingsvrees, toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat de motivering in de bestreden beslissing, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Het verzoekschrift mist iedere vorm van concretisering en laat de motieven in de bestreden beslissing in zijn geheel onbesproken.

Verzoeker heeft niets in te brengen tegen de vaststelling dat hij allerminst getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming nu hij zich sedert einde 2021 in België bevindt, nooit eerder gewag gemaakt heeft van problemen in zijn herkomstland en pas vier jaar na zijn binnenkomst en louter ter voorkoming van een repatriëring een beschermingsverzoek indient. Evenmin brengt hij enig argument bij dat noopt tot een andersluidende vaststelling dan dat de door hem aangehaalde problemen met A. en C. – daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid ervan – geen enkel verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Voorts onderneemt verzoeker geen enkele poging om aannemelijk te maken dat hij onterecht zou zijn veroordeeld en dat hij Algerije niet verlaten heeft om zijn straf te ontlopen. Ten overvloede wordt nog vastgesteld dat verzoeker het ook niet nodig vond om een beschermingsverzoek in te dienen in Spanje of Frankrijk, wat niet getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming in zijn hoofde.

Verzoeker brengt ook geen concrete elementen aan die in zijn hoofde de nood aan internationale bescherming zouden rechtvaardigen. Het betoog desbetreffend in het verzoekschrift, dat niet meer is dan enkele algemene bemerkingen, wijzigt immers niets aan de concrete motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn handelingen niet grondig werden onderzocht en dat een verder onderzoek aan het licht zou kunnen brengen dat er wel een reëel risico is op het lijden van ernstige schade in de definitie van subsidiaire bescherming, beperkt hij zich tot algemene beweringen en overtuigt hij aldus niet. De commissaris-generaal heeft wel degelijk op basis van het geheel van zijn verklaringen en de elementen aanwezig in het administratief dossier een individuele beoordeling gemaakt en op basis daarvan op terechte wijze geoordeeld dat er in zijn hoofde geen nood is aan internationale bescherming. Verzoeker beperkt zich tot een algemene kritiek doch brengt geen concrete elementen bij die hierover anders kunnen doen denken.

De enkele bewering dat hij geen bescherming bij de lokale autoriteiten kon verzoeken is gelet op wat voorafgaat niet ernstig. Verzoeker toont zijn nood aan internationale bescherming niet aan, waardoor de vraag naar de mogelijkheid tot nationale bescherming niet aan de orde is.

Verzoeker toont niet aan dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. In het administratief dossier bevinden zich evenmin redenen om aan te nemen dat dit zo zou zijn.

In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij maakt evenmin aannemelijk een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.6. Een schending van de overige beginselen van behoorlijk bestuur kan evenmin worden aangenomen, nu verzoeker dit niet concretiseert en zich beperkt tot algemeenheden, zonder in te gaan op de inhoud van het administratief dossier en van de bestreden beslissing.

4.7. Het gaat *in casu* niet om een verwijderingsmaatregel, waardoor een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM niet dienstig is.

4.8. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. FLORIO